

EDITORIAL : VAN DIE REDAKSIE

THE NATIONAL CANCER ASSOCIATION OF SOUTH AFRICA

On the occasion of the 47th S.A. Medical Congress Dr Lewis S. Robertson, President of the National Cancer Association of South Africa, appropriately stressed the most important role of the National Cancer Association of South Africa in proving to the public the need to seek early diagnosis and effective treatment. It also powerfully assists the medical profession in providing professional information required for up-to-date diagnosis and treatment.

The Association was established in 1931 following a National Cancer Conference held in Johannesburg on 21 and 22 September 1931, attended by representatives from every responsible medical authority in the country and representing State and provincial authorities, medical schools, the Medical Association and others. The State President is the Patron-in-Chief, while the Honourable the Minister of Health is the Honorary President, and the Administrators of the 4 provinces are Honorary Vice-Presidents. Dr H. J. van Eck is the Chairman of the Board of Trustees, with the Honourable Mr Justice Schreiner as Vice-Chairman. The State Health Department and the 4 Provincial Administrations are represented with full voting rights on the Council of Management and 3 elected representatives represent each province.

The closest links are maintained with sister societies in the UK, the USA, Canada and the *Union Internationale Contre le Cancer* where the Association has a representative on the Executive Committee.

The National Cancer Association of South Africa has aided major contributions to the world cancer research effort, particularly epidemiological studies. The various segments of our population show immense variations in culture, tradition, social habits, environmental background and genetic pattern. These factors, and many more, are important in determining the disease pattern. The Bantu show an incidence of cancer only half that of White South Africans, and their type and the anatomical distribution are totally different. In turn these both differ from the Asian and the Cape Coloured segments of the population.

From 1956 to 1968 the Association spent R883,360 on research grants, while grants for the year 1969 amount to R117,500. Applications for research grants are scrutinized by a Research Committee comprising experienced scientists in collaboration with the Medical Research Council.

In the professional field the Cancer Association has in recent years awarded 78 study and travel grants at a cost of R60,360 to South African doctors, scientists, physicists, cytotechnicians, etc., for further study overseas or to participate at international conferences. The result has been to improve South African diagnostic and therapeutic services. The National Cancer Association pioneered the diagnostic technique of exfoliative cytology in South Africa and sponsored the training of experts who, in turn, trained their colleagues in this important diagnostic technique. In addition 20 cytotechnicians, stationed at laboratories throughout South Africa, have attended training courses in South Africa at the expense of the Association.

The Association has also financed or contributed towards the cost of bringing distinguished overseas specialists to this country either on its own initiative or in support of South African Medical Congresses since 1955.

An extensive professional library of 42 16-mm. films is available free of charge for medical audiences. Apart from giving financial assistance to medical libraries throughout the country, a central reference library is also maintained at the Association's headquarters in Johannesburg. It has produced the first and only bibliography on cancer in Africa. To date there have already been 3 supplements.

In the field of public education, 12 mobile cinema units tour South Africa, emphasizing the need to recognize the early signs and symptoms of cancer and to consult the doctor in time. In 1968 more than R59,833 was spent on this service. At industrial and agricultural shows the Association's 1968 public education exhibits were viewed by 406,000 persons. Prizes ranging from Certificates of Merit to a Gold Medal have been awarded for the Association's exhibits.

In addition 2,051 film shows were held during 1968 (an average of more than 5 per day for every day of the year) and 179,491 members of the public attended these shows. During 1968 extensive tours were undertaken in rural areas and, at the 26 centres visited, lectures were attended by 4,897 adults. There are no less than 55 films in the Association's public education library, and the best of the imported films have been translated into Afrikaans. Bilingual pamphlets giving information and advice on various types of cancer, in a simplified form, are available and are widely distributed to the public. As a result during the past 12 years the Association has created a change in public opinion. Doctors report that patients—particularly those suffering from breast, uterine and skin cancer—consult them much earlier than before. The Association's fight against quackery has won the admiration and gratitude not only of the medical profession, but of the public. In the field of public relations and public education techniques, the National Cancer Association of South Africa's leadership compares favourably with the best in the world.

The registered Welfare Organization of the National Cancer Association of South Africa has, as its exclusive task, the assistance of cancer patients. By its unique scheme it is possible for needy cancer patients (of all races) anywhere in South Africa and South West Africa to obtain financial assistance, transport, etc. These welfare activities supplement those of the social welfare authorities and do not replace them. Often cancer patients are in dire distress while awaiting a decision on their applications for relief, and the National Cancer Association provides economic support to tide these patients over such difficult periods. During 1968, more than R31,220 was spent on this aspect of the work.

In its unremitting fight against the scourge of cancer, the National Cancer Association of South Africa must necessarily be faced with tremendous problems. We can think of few Associations more deserving of the moral and financial support of the State, the provincial authorities, commerce and industry as well as the general public.

KINDERS EN PILLE

Iedere dokter wat in 'n ongevalle departement diens gedoen het weet dat daar steeds 'n onrusbarende groot aantal kinders is wat met mindere of meerdere ernstige vergiftigings hospitaal toe gebring word weens wederrregelike toegang wat hulle tot tablette verkry het. Ten spyte van gedurige waarskuwings is daar nog altyd 'n aantal ouers wat nie toesien dat die botteltjies met medisyne buite die bereik van klein kinders geplaas word nie. Dit is in 'n mate verstaanbaar, want die besige moeder of die verwarde vader wat in die nag weens pyn of iets dergeliks een van sy of haar tablette moet sluk kan nie verwag word om iedere keer toe te sien dat die botteltjie weer heeltemal veilig gebêre word nie. Hoe puntenerig die huishouding ook al is sal dit vroeër of later gebeur dat die medisyne op 'n vir die kleuter bekombare plek gelaat word.

Gelukkig is dit meestal die relatief onskuldige middels wat deur die kinders ingeneem word, soos aspiriene of maagpoeiers, maar selfs hierdie preparate kan gevaarlik wees as die inname nie betyds ontdek word nie of as groot hoeveelhede geneem word. Met die alomteenwoordige susmiddels wat so dikwels voorgeskryf word gebeur dit egter al te gereeld dat sulke gevaarlike pille die oorsaak van die vergiftiging is. Juis omdat hierdie meer gekonsentreerde moderne preparate in kleiner tabletvorm verskaf word is dit soveel makliker vir die kleuter om 'n groot aantal in sy mond te stop. En daarbenewens is so baie van die pille deesdae van 'n suikeromhulsel voorsien wat dit des te meer vir die kind aantreklik maak.

Mens kan egter nie die aangename smake en geure van moderne geneesmiddels beskou as die enigste of selfs die hoof rede waarom kinders hul so graag aan die goed vrygryp nie. Mens staan soms verstom oor welke drek 'n jong kind sal eet of drink, en dit nog boonop in gevaarlike hoeveelhede. As mens dieselfde medisyne doelbewus aan die kleintjie wou toedien sou jy daar geen druppel van oor sy lippe kon kry nie.

Deur die jare heen is verskeie pogings reeds aangewend om die misbruik van geneesmiddels deur jong kinders te voorkom. Daar is spesiale geheime laaitjies in skryftafels aangebring, wat natuurlik uit wans uit nuttelos was want watter kind sal dan nie juis in so 'n geheime bêreplekkie belangstel nie? Daar is ook medisynekissies gemaak met ingewikkelde patente slotte wat hopelik net deur moeder of vader oopgemaak kon word. Ongelukkig was dié meganismes egter so ingewikkeld dat dit te veel tyd in beslag geneem het om die ding oop te kry en gevolglik was dit makliker om gereeld-gebruikte medisyne nie elke keer weg te sluit nie—met die onvermydelike gevolge.

'n Tyd gelede het daar 'n tipe plastiek prop op die mark verskyn wat nie deur die gemiddelde kind afgetrek kan word nie. Dit moet deur die duim ogestoot word. Dit ly geen twyfel dat dié tipe houër wel die kinders beveilig, maar ongelukkig kan sommige oumense, en veral diegene wat aan artritis ly, ook nie die proppies af kry nie.

Ons het pas 'n nuwe tipe houër te sien gekry met 'n plastiek deksel wat nie afgehaal kan word tensy dit tegelyk met die palm van die hand ingedruk word nie. D.m.v. 'n aantal gleufies om die rand van die houër word die deksel vasgehou sodat dit glad nie kan draai nie, tensy dit eers ingedruk word om onder die gleufies verby te glip. Die voordeel van die tipe deksel is dat selfs die mees verswakte pasiënt, as hy eers die kunsie gewys is, die

deksel sal kan afkry, want die veerkrag wat teenhou is nie sterk nie. Die beveiliging berus eerder op 'n kunsgreep as op 'n krag toepassing. Of 'n briljante, effens ouer kind die saak nie miskien vir homself sal kan uitpluis nie, is 'n ander vraag. Maar mens kan seker aanvaar dat so 'n slim kind ook die verstand sal hê om nie die gevaarlike pille te sluk nie.

Op die oomblik is die botteltjies slegs in plastiek beskikbaar en ons hoop dat die fabrikante dit in gedagte sal hou dat sekere geneesmiddels met plastiek reageer en dus nie in sulke houers verpak kan word nie. Daar moet dus wel 'n reeks glasbottels beskikbaar wees.

Met die oog op die groot aantal vergiftigings wat ons jaarliks mee te kampe het wonder mens of ons nie moet oorweeg om veilige houers verpligtend te maak vir alle geneesmiddels nie. Dit sal haas geen bykomstige koste meebring nie en die besparing aan menselewens sal sonder twyfel die moeite loon. Ons het nog slegs botteltjies gesien wat vir tablette bedoel is, maar dit sal seker nie te moeilik wees om 'n vloeistofdigte seëlring in te sit nie sodat dit ook vir vloeibare middels geskik sal wees. Dit sal dan ook die hoesstropie wat kodeïne bevat van die kinders kan weghou—hulle is tog so lief vir die soet stropies wat so kasueel in die huis rondstaan.

Met gebruik van hierdie tipe houers het vergiftigings by die Madigan General Hospital in Amerika afgeneem vanaf 1 per 5,000 preskripsies na 1 per 60,000.¹ Dit is te meer merkwaardig as mens in gedagte hou dat dit nie die misbruik van vloeibare medisyne kon beïnvloed nie. Dit is te hope dat die verskeie hospitaal en ook provinsiale owerhede dringende aandag sal gee aan hierdie aangeleentheid, en indien die farmaseutiese huise ook sou saamwerk is daar geen rede waarom ons nie die voordeel van die reeds bewysde doeltreffendheid van die bottels aan ons publiek kan oordra nie.

Terwyl ons nou op die vooraand staan van die oorskakeling na die metrieke stelsel op alle gebiede wil ons ook aan die vervaardigers vra om toe te sien dat hul houers ontwerp word met die metrieke mate in gedagte. Dit sou jammer wees, indien hulle bottels wil bemark wat vir vloeistowwe bedoel is, as hulle op hierdie stadium 8- of 12-ons bottels vervaardig. Vir kapsules of tablette is dit nie so belangrik nie; trouens dit sal steeds in baie gevalle wenslik wees om te bly by die ou gebruik van 12 of 16 tablette voor te skryf aangesien dit, afhangende van die daaglikse dosis, makliker is om te verseker dat 'n sekere aantal volle terapeutiese dae voorsien word.

Nou wag ons nog net vir 'n bottel wat ook bestand is teen verlies van tienjarige wat wil selfmoord pleeg; of teen hiper-modernes wat 'n droomwêreld van hul eie verkies bo die koue en dikwels onsimpatieke werklikheid. Miskien kan iemand 'n prop ontwikkel wat net deur 'n geestelik gebalanseerde persoon oopgemaak kan word. Mens moet dan net hoop dat die desperate jongeling se verstand nie toereikend sal wees om die bottel te breek nie.

Om die ekwivalente aantal kinders wat aan gastro-ënteritis ly se lewens te red sal duur en skaars materiaal nodig wees. Met 'n deksel wat vroetelende handjies kan trotseer kan ons bykans kosteloos honderde lewens red.

1. Breault, H. J. (1968): Voordrag gelewer by die jaarlikse vergadering van die Canadian Pediatric Society, Saskatoon, Junie.